

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 338/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ] v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Sa 48/2017 z 11. mája 2018 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžsk 119/2018 z 29. januára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2020 doručená ústavná s'ťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Sa 48/2017 z 11. mája 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžsk 119/2018 z 29. januára 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľ sa správnou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava (ďalej len „žalovaný“), č. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2017/11012-0004 KmZ z 21. septembra 2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie s'ťažovateľa a potvrdené rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice č. KE1/OHNNVaŠSD/HNNVKE1, IV/SOC/2017/116113-13 z 13. júla 2017 o znížení pomoci v hmotnej núdzi pre s'ťažovateľa na sumu 61,60 € mesačne od 1. júla 2017.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol správnu žalobu s'ťažovateľa z dôvodu, že prvostupňový aj druhostupňový správny orgán dostatočne zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili, pričom konštatoval, že posúdenie zdravotného stavu s'ťažovateľa je odbornou otázkou, ktorej vyriešenie prináleží posudkovým lekárom správnych orgánov, a nie súdu.

4. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal s'ťažovateľ kasačnú s'ťažnosť a súčasne jej žiadal priznať odkladný účinok. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol

kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a taktiež zamietol aj návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, keďže neboli splnené podmienky stanovené v § 447 ods. 1 SSP. Účastníkom nepriznal právo na náhradu trov kasačného konania.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd ho po podaní správnej žaloby nevyzval na jej opravu alebo doplnenie, ale doručil ju žalovanému na vyjadrenie. Rozsiahlo opisujúc priebeh konania pred správnymi orgánmi, vyjadruje svoju nespokojnosť s posúdením jeho zdravotného stavu na účely poskytovania ochranného príspevku posudkovými lekármi žalovaného. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ tvrdí, že jeho nepriaznivý zdravotný stav, ktorý podrobne v ústavnej sťažnosti špecifikuje, naďalej odôvodňuje poskytovanie ochranného príspevku podľa zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 417/2013 Z. z.“), keďže jeho práceneschopnosť trvá aj v súčasnosti, s čím má spojené výdavky na lieky. Sťažovateľ súčasne vytýka krajskému súdu, že uznesením z 28. februára 2018 bol zamietnutý jeho návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe z 28. novembra 2017 aj napriek tomu, že od 1. júla 2017 mu výkonom rozhodnutia žalovaného hrozí závažná ujma.

6. Sťažovateľ ďalej, poukazujúc na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a obsah jeho kasačnej sťažnosti, zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu je *„nezákonný a to hlavne z toho dôvodu, že v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu nebol dostatočne zistený stav prejednávanej právnej veci...“*.

7. Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho návrhom na nariadenie znaleckého dokazovania alebo vypracovanie odborného vyjadrenia v súvislosti s posúdením jeho nepriaznivého zdravotného stavu, pričom spochybňuje objektivnosť záverov prijatých posudkovými lekármi, ktorých *„posudková činnosť spadá priamo pod kompetenciu žalovaného“*.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd konštatuje, že Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1Sa/48/2017, a aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžsk/119/2018 mi odopreli právo podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach vedený pod sp. zn. 1Sa/48/2017 zo dňa 11. 5. 2018 a aj rozsudok Najvyššieho súdu SR vedený pod sp. zn. 9 SŽSW119/2018 zo dňa 29. 1.2020 ako nezákonné a vec vracia späť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd SR priznáva náhradu trov konania o tejto sťažnosti a to vo výške, ktorá bude uvedená v písomnom vyhotovení nálezu a ktorá výška bude špecifikovaná v priebehu konania a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušeníach základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného

práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu (body 6 a 7).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

19. V nadväznosti na bod 12 z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

20. Podľa § 29 SSP je konanie na správnych súdoch jednoinštančné, ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 438 ods. 1 SSP je však možné napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu kasačnou sťažnosťou, ktorá predstavuje mimoriadny opravný prostriedok v správnom súdnictve.

21. V danom prípade mal teda sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok (kasačnú sťažnosť) poskytnutý zákonom na ochranu jeho základných práv, ktorý aj využil. Najvyšší súd o podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľa meritórne rozhodol napadnutým rozsudkom,

čo vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

22. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a zákonom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

24. Podľa § 56 zákona o ústavnom súde je úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

25. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu

verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

26. Pred posúdením argumentácie sťažovateľa obsiahnutej v ústavnej sťažnosti považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí mimo sústavu všeobecných súdov, a preto ho nemožno považovať za ďalšiu „superrevíziu“ inštanciu v systéme justície. Ústavný súd nielen že v konaní o ústavnej sťažnosti nie je súdom skutkovým, ale, ako je aj uvedené v bode 12, nepreskúmava ani neposudzuje, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, pričom nemožno opomenúť, že správny súd, ktorý v danej veci rozhodoval, taktiež nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

26.1 Vychádzajúc z už uvedeného sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (teda aj správnymi súdmi) s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom, resp. v danej veci správnym súdom, sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa správny súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu správnym súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

27. V posudzovanej veci sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem rozsiahleho opisu skutkového stavu v podstate vyjadruje len svoj nesúhlas s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (a taktiež aj s napadnutým rozsudkom krajského súdu, pozn.), ktorým bola zamietnutá jeho kasačná sťažnosť a taktiež jeho návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, a to bez toho, aby uviedol konkrétnu ústavnoprávne relevantnú námietku svedčiacu v prospech záveru o porušení jeho označených práv. Súčasne je prevažná časť

ústavnej sťažnosti venovaná výhradám sťažovateľa v súvislosti s posúdením jeho zdravotného stavu posudkovými lekármi žalovaného správneho orgánu, so závermi ktorých sťažovateľ v ústavnej sťažnosti polemizuje.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že iba strohé konštatovanie o porušení označených práv sťažovateľa, resp. nesúhlas s rozhodnutím všeobecného súdu, v tomto prípade správneho súdu, bez ďalšieho nie je dostačujúcim odôvodnením, na základe ktorého by ústavný súd mohol a mal preskúmať sťažovateľom tvrdené porušenie ústavou či dohovorom zaručeného práva, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Kritika právnych záverov všeobecných súdov včítane správnych súdov pri poskytovaní ochrany subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 304/2018).

29. Napriek uvedenému nedostatku odôvodnenia ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, pričom považuje za potrebné poukázať aj na špecifiká správneho súdnictva, ktoré je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého.

30. Z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sa pritom ústavný súd presvedčil, že podstatná sťažnostná argumentácia sťažovateľa je len zopakovaním jeho námietok obsiahnutých v podanej kasačnej sťažnosti, preto sa ústavný súd zameral len na posúdenie, či sa najvyšší súd, rešpektujúc uvedené osobitosti správneho súdnictva vo svojom rozhodnutí náležite ústavne konformným spôsobom vysporiadal s týmito námietkami sťažovateľa.

31. K opakovaným tvrdeniam sťažovateľa o jeho nepriaznivom zdravotnom stave, ktorý podľa sťažovateľa odôvodňuje trvanie nároku na poskytovanie ochranného príspevku aj po uplynutí doby troch mesiacov (§ 11 ods. 4 zákona č. 417/2013 Z. z. v znení účinnom do 31. marca 2019), najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že *„nevylučuje, že by zdravotné ťažkosti alebo následky na zdraví žalobcu boli z dlhodobého či trvalého charakteru, avšak ochranný príspevok nie je právnym inštitútom, ktorým by sa dlhodobého hľadiska riešila situácia osôb, ktorým dlhodobo trvajúce alebo opakujúce sa ochorenie znižuje schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť. Takýmto inštitútom je invalidný dôchodok...“*

... Sťažovateľ namietal závery bližšie neoznačených prepúšťacích (správ, pozn. ústavného súdu). Prepúšťacie správy zo dňa 27.03.2017 a 28.04.2017, založené v administratívnom spise, mal posudkový lekár žalovaného k dispozícii. V tomto prípade posudkový lekár vyhodnotil, že nepriaznivý zdravotný stav na účely ochranného príspevku po uplynutí troch mesiacov netrval, odôvodnil tým, že rany po strelnom poranení sú zhojené a čakanie na angiologické vyšetrenie nie je dôvodom na trvanie práceneschopnosti.“

32. Najvyšší súd považoval tiež za preukázané, že správne orgány dôsledne zistili skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdili, keď aplikovali príslušné ustanovenia zákona č. 417/2013 Z. z. (bod 16 napadnutého rozsudku), pričom sa stotožnil sa aj so záverom krajského súdu, že *„posudzovanie nepriaznivého zdravotného stavu je odbornou medicínskou otázkou a rozhodnutie závisí predovšetkým na odbornom lekárskom posúdení nepriaznivého zdravotného stavu posudkovými lekármi správneho orgánu“*. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP, keďže námietky sťažovateľa obsiahnuté v podanej kasačnej sťažnosti nepovažoval za také, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

33. Ústavnému súdu sa vo vzťahu k predostretej sťažnostnej argumentácii sťažovateľa žiada opätovne pripomenúť, že v prípade ak ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu vydanému v súdnom konaní, nemá námietka týkajúca sa vecnej nesprávnosti žiadnu relevanciu, pretože ako už bolo uvedené, ústavný súd nie je ďalšou opravnou

inštanciou v systéme všeobecného súdnictva (čl. 124 ústavy). Jednou z ústavnoprávnych požiadaviek však je, aby rozhodnutia súdov boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené. Ako totiž vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu, do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepochybne patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

34. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel ústavný súd k názoru, že úvahy najvyššieho súdu nemožno označiť za neprimerané či extrémne, ale práve naopak, ústavný súd ich považuje za jasné, rozumné a logické a napadnutý rozsudok za náležité odôvodnený a obsahujúci dostatok skutkových a právnych záverov. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku reagoval na všetky podstatné námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti, a to v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu a nepochybne mu bolo poskytnuté odôvodnenie splňujúce už uvedené kritéria.

35. Ani námietku sťažovateľa predstretú v ústavnej sťažnosti, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho návrhom na nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania, resp. vypracovanie odborného vyjadrenia v súvislosti s posúdením jeho nepriaznivého zdravotného stavu, nemožno vyhodnotiť ako relevantnú a spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd totiž stabilne judikuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

36. K tomu už len ústavný súd dodáva, že posúdenie zdravotného stavu na účely ďalšieho trvania nároku na poskytovanie dávky v hmotnej núdzi (ochranného príspevku) po uplynutí doby troch mesiacov vyžaduje odborné lekárske znalosti a v zmysle zákona č. 417/2013 Z. z. je zákonom zverené posudkovým lekárom správnych orgánov, ktorých závery musia byť nepochybné tiež preskúmateľné (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 62/2014). V prípade, ak sťažovateľ chcel v danom prípade relevantným spôsobom spochybníť správnosť záverov posudkových lekárov, mohol v rámci konania predložiť taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo hodnotenie jeho zdravotného stavu odlišne od hodnotenia vyplývajúceho z posudkov vykonaných lekármi žalovaného. Najvyšší súd však v napadnutom rozsudku konštatoval, že sťažovateľ v priebehu konania o kasačnej sťažnosti neuviedol nič, čo by mohlo spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, pričom sťažovateľ opak netvrdil, nieto ešte preukázal v konaní pred ústavným súdom. Relevantným dôvodom sťažovateľom namietanej (ne)objektívnosti postupu posudkových lekárov nemôže byť *eo ipso* skutočnosť, že posudkoví lekári sú zamestnancami žalovaného správneho orgánu (obdobne II. ÚS 713/2014).

37. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pretože sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Ako už ústavný súd uviedol, len samotná skutočnosť, že všeobecné súdy vo svojich rozhodnutiach dospeli k právnym názorom, s ktorými sa sťažovateľ nestotožňuje, sama osebe nezakladá dôvodnosť jeho ústavnej sťažnosti. Aj zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

38. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu